

AMB UNA LEGISLACIÓ DEL TOT PERMISSIVA AL FONDS

Ningú no t'ha violat

CBP va ser violada per cinc joves. Una injustificable lleugeresa judicial nega el fet i la fa aparèixer com a culpable. Són moltes les veus, des del feminisme i des d'altres àmbits, que demanen una revisió de la legislació que permet aquests «errors».

Narcís Noguera

CBP sap que el 4 de setembre de 1983 fou violada per cinc joves. Una sentència judicial ho nega. Parla amb angoixa. Calmadament i amb veu suau, recorda el fet que fa més de dos anys la deixà ferida com a persona i li trastocà la vida. Ella s'explica: cinc joves, tres d'ells amb antecedents penals, MALM, RRO, MBG, CCH i JCM, se l'endugueren d'una festa al carrer de Verdi, amenaçant-la amb una navalla. «Em conduïren cap al Parc Güell de Barcelona, que és prop d'on érem, em feren treure la roba i, mentre els altres vigilaven, m'anaren violant l'un darrere l'altre».

Detalla que un d'ells, veient-la atemorida i desesperada, li proposà que fugís per la cornisa dels bancs de Gaudí del Parc, mentre ell distreia els seus companys. Era fosc, de nit, i «vaig creure que, tal com estava, cauria daltabaix i em mataria». «L'últim de la cadena es mostrà indecís —ens conta— i els altres l'esbroncaren fins que també em violà».

Li prengueren els diners que duia i l'amenaçaren perquè no denunciés el fet. La deixaren anar cap a les 7 del matí, tres hores després d'haver començat tot. Després de pensar un poc la decisió, inicià el procés de la denúncia.

Aquest procés tingué un punt i a part en la sentència que dictà la Secció Segona de l'Audiència Provincial de Barcelona el passat 11 d'octubre. La sentència diu que CBP aprofità un incident per abraçar-se a MALM, conversà amb els cinc joves, manifestant tenir problemes conjugals i «invitant al citado MA a acompanyar-la a su domicilio para realizar el acto sexual; como éste no accediera, decidió aquélla acompañar a todo el grupo que se dirigía a sus domicilios atravesando el Parque Güell...».

Una vegada dins, «la querellante se apartó voluntariamente del camino y, sin que conste haber sido objeto de fuerza o coacción de clase alguna, yació sucesivamente con todos los procesados, hasta el punto de que el último de los citados al principio, como manifestara su deseo de no yacer, fue invitado por la presunta víctima a apartarse a otro sitio mas alejado...».

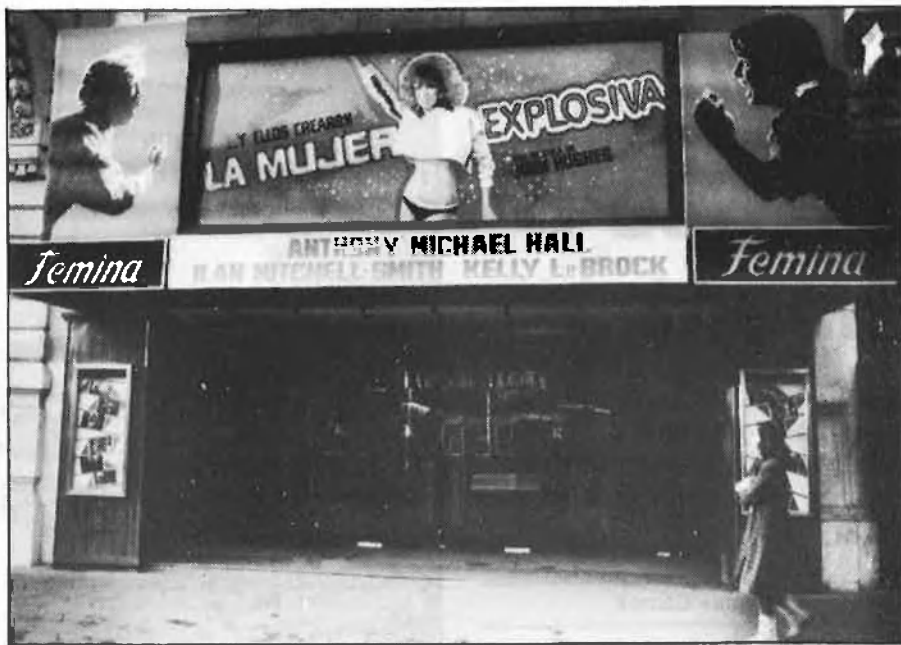
La sentència creu que la dona «invitó al procesado primeramente citado a yacer con ella, dejándose acompañar por el resto de los inculpados a altas horas de la noche a lugar despojado y apartado, lo que se traduce en la realización de actos preparatorios que en el orden puramente humano tenían que desembocar en el acto que definitivamente todos realizaron...». Atés que «la presunta víctima jamás estuvo dominada por otra intención

que la de yacer con todos los procesados...», la Sala absolgué els cinc acusats de violació i, dos d'ells, els condemnà a quinze dies d'arrest per una falta contra la propietat. CBP dubtava de recórrer al Suprem. Les seqüeles que li quedaren (canvi de domicili, mania persecutòria, trastorns de caràcter i de mode de vida, trastorns sexuals), eren prou per a ella, per no voler, a més, continuar un procés que li feia recordar freqüentment aquelles tres hores de patiment.

«Durant el judici em sentí jo l'acusada», ens diu. «No entenc aquesta actitud de la justícia. Si tingués molts diners, segur que tot hauria estat diferent. Jo confiava en la justícia, i m'han tirat una gerra d'aigua freda al damunt».

Jaume Martínez, l'advocat d'un dels acusats, creu que la falta de proves és en les violacions el motiu que condueix a absolucions. Diferent és l'opinió de Maria Josep Varela, advocada feminista: «Mentre el Codi Penal i la jurisprudència no valorin degudament el reconeixement de l'agressor per part de la víctima, com en els altres delictes, moltes violacions

«Es pot 'entendre' els violadors a partir de la coparticipació que hi manté la societat».

ció, per a l'advocada, exigeix la modificació de la llei. «Cal canviar el títol del Codi Penal on figura la violació. L'actual, «delictes contra l'honestetat», no s'adiu a la realitat. S'ha de canviar la tipificació de la violació i dels abusos deshonestos, ja que ara permet que agressions a la llibertat sexual de les dones siguin menyspreades i castigades amb suavitat. S'ha d'eliminar la possibilitat del perdó de la víctima en el cas dels abusos deshonestos i de l'estupre'. Caldria especificar la possibilitat de violació dins del matrimoni, per bé que això posa-

seguiran impunes». Maria Josep, que ha tractat molts casos de dones violades, ens fa notar que «les agressions a les dones no són només les que arriben al jutjat. Grapejades, «piropos», agressions dins del matrimoni o al treball, són casos que mai no arriben a ser denunciats». Tampoc no és alt el percentatge de dones violades al carrer que inicien el procés. «El famós

violador de l'Eixample reconegué que violava dues o tres vegades per setmana, durant prop d'un any, i en canvi, hi hagué només 50 denúncies».

Ni l'aparell policial, ni el mèdic ni el judicial no tracten amb cura les dones que denuncien violacions. «Haurien de crear dependències apropiades i serveis específics per facilitar l'obtenció de proves, que, si es perden, fan molt difícil castigar algú». Varela reclama als Serveis Mèdics d'urgències que puguin, per exemple, realitzar l'anàlisi i la congelació de l'esperma que es trobi al fons de la vagina, per tal de tenir proves de la penetració. «Això no es fa mai». I aquest fet evita que s'identifiqui l'autor del coit.

Les seqüeles que conta CBP són les habituals en les dones que defensa Maria Josep; «la sentència de CBP no és gaire estranya. Moltes dones desisteixen durant el procés i resulta difícil convèncer-les que és l'única manera d'aconseguir afrontar l'amenaça de la violació que tota dona té pel sol fet de ser-ho». Els violadors són sovint «lumpens», que ataquen la víctima que consideren més feble, i després d'un possible robatori, es prevenen de la denúncia violant la dona, que així s'ho pensarà dues vegades abans d'anar a la comissaria, per l'angoixa que hauria de passar.

«L'única forma d'entendre' els fets dels violadors és observant la coparticipació que hi té la societat, amb una visió degradada de les dones i de les relacions sexuals.» Aquesta situa-

ria en qüestió el tema de les proves».

Aquesta sembla ser la clau de volta de la proposta d'adequació del Codi Penal que es fa des del feminisme. «Si reconeixes En Tal com autor del robatori de la teva cartera, l'engarjolaran. Si dius que t'ha violat, tot se't posarà en contra, fins al punt que hi ha dones que s'acaben creient elles les acusades». Varela opina que la «benevolència» judicial, motivada per les altes penes en cas de violació, (de dotze a vint anys), no es fa en delictes d'altra mena.

«No es reconeix la violació com l'agressió més greu que amb vida pot patir una dona.» D'ací a un any, el Suprem revisarà la sentència del cas de CBP. Mentrestant, ella es pregunta: ¿Ningú no m'ha violat? □

